ΣΟΥΠΕΡ ΜΠΑΣΚΕΤΕΣ

Νο 3

ΤΟ ΠΙΟ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΟ ΣΟΥΤ

Alberto Casamayor

εικονογράφηση

Palma&Kako

διόπτρα

ΕΙΜΑΙ Ο ΤΖΟΕΛ!
ΕΙΜΑΙ ΕΝΝΙΑ ΧΡΟΝΩΝ
ΚΙ ΑΝ ΚΑΤΙ ΔΕΝ
ΑΝΤΕΧΩ, ΕΙΝΑΙ
ΟΙ ΑΓΧΩΤΙΚΕΣ
ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ...
5

1

Τίποτα δεν με αγχώνει περισσότερο σε έναν αγώνα μπάσκετ από το να είναι οι ομάδες σχεδόν ισόπαλες στα τελευταία λεπτά.

Υπάρχει κάτι χειρότερο από το να παρακολουθείς το παιχνίδι από τον πάγκο όταν αυτό κρίνεται στα τελευταία δευτερόλεπτα; Ναι… το να παίζεις σε αυτό!

Γι' αυτό και μου τη δίνει να βλέπω τους συμπαίκτες μου τόσο ξεθεωμένους κι έτοιμους να τα παρατήσουν.

Γιατί εγώ… **Θέλω να κερδίσουμε!**

Όταν τελειώνει το τελευταίο τάιμ άουτ, το κοινό φωνάζει το όνομά μας: «ΣΟΥ-ΠΕΡ ΜΠΑ-ΣΚΕ-ΤΕΣ! ΣΟΥ-ΠΕΡ ΜΠΑ-ΣΚΕ-ΤΕΣ!».

«Όποιος θέλει να κερδίσουμε, να έρθει στο γήπεδο μαζί μου. Μα τις αχηβάδες όλες!» λέω στους συμπαίκτες μου.

Ο Μπερμούντες, που έχει πάθει κράμπα και είναι πολύ κουρασμένος, προσπαθεί να μας ενθαρρύνει από τον πάγκο.

«Και μα το σκόρδο όλο, ΠΑΙΔΙΑ! Αν χάσουμε, ξέρετε ότι θα το πληρώσω ΑΚΡΙΒΑ. Μην κάνεις έτσι, ΜΠΡΟ, αλλά αν χάσεις την μπάλα, δεν θα έχουμε ΓΥΡΙΣΜΟ».

Ο Μπερμούντες μιλάει πάντα με ρίμες. Είναι ο καλύτερός μου φίλος και ο πόιντ γκαρντ της ομάδας. Μπορεί να κάνει ζογκλερικά με οτιδήποτε, αλλά δεν έχει ιδέα πώς να ενθαρρύνει κάποιον.

Ρίχνω μια ματιά στο σκορ πάνω από το κεφάλι μου, αν και ξέρω ακριβώς τι λέει: «Χάλκινοι Σαμουράι 63 – Σούπερ Μπασκέτες 62».

Σε δώδεκα δευτερόλεπτα, θα έχουν τελειώσει όλα…

Μάλλον αναρωτιέστε σε ποιο τουρνουά παίζουμε και γιατί είναι τόσο σημαντικό. Θα σας τα πω πολύ γρήγορα.

Λοιπόν, η πιο **φραγκάτη** οικογένεια στην πόλη, οι Γιάρι Σούγκι, έχουν μια μεγάλη επιχείρηση και πουλάνε κονσέρβες με αχηβάδες. Μετά από πενήντα χρόνια δουλειάς, ο αρχηγός της οικογένειας αποφάσισε να αποσυρθεί και να αφήσει την εταιρεία στον εγγονό του. Για να το γιορτάσουν, έχουν οργανώσει ένα τουρνουά με ένα μόνο παιχνίδι. Και ξέρετε ποιους κάλεσαν να παίξουν;

Μπίνγκο! Τις Σούπερ Μπασκέτες!

Είναι το πιο σημαντικό γεγονός που μας έχει τύχει ποτέ! Αυτό όμως που δεν ξέραμε ήταν ότι, αν χάναμε, ένα σωρό φτωχές οικογένειας θα πλήρωναν **πολύ υψηλό τίμημα**.

«Πάμε, Τζόελ», μου δίνει κουράγιο ο Πάτρικ, ο σέντερ μας. «Όρμα τους!»

«Βασικά, μην το χάσεις», λέει ο Νικ, το ψώνιο της ομάδας, φυσώντας τη φράντζα του. «Δώσε μου πάσα και όλα θα πάνε καλά».

Η Λόρα, η ψηλή και κομψή πάουερ φόργουορντ μας, είναι στην τελική γραμμή κι ετοιμάζεται να μου δώσει πάσα μόλις σφυρίξει ο διαιτητής. Πιστεύω ότι αντιλαμβάνεται πως έχω τρομοκρατηθεί, γιατί μου κλείνει το μάτι και χαμογελάει.

Όταν την πλησιάζω, μου λέει:

Ξαφνιάζομαι. Πώς γίνεται να είμαι εγώ ο σκορπιός;

Ο διαιτητής σφυρίζει και ξαφνικά έχω την μπάλα στα χέρια μου. Το κοινό πετάγεται όρθιο στις κερκίδες, φωνάζει σαν να πρόκειται κάποιος υπερήρωας να σώσει τον κόσμο.

«Καρδούλια, σύνελθε, **ο χρόνος τελειώνει!**» φωνάζει η Σάντι, που με λέει Καρδούλια εξαιτίας ενός εσώρουχου που… Καλά, αυτή είναι άλλη ιστορία!

Ο παίκτης που με μαρκάρει είναι πολύ κοντός αλλά τρομερά γρήγορος. Πηδάει πάνω μου και, χωρίς να το σκεφτώ, περνάω την μπάλα από το ένα χέρι στο άλλο με ντρίμπλα και ανάμεσα από τα πόδια μου ενώ κάνω ριβέρς. Τον αφήνω κάγκελο και το πλήθος πανηγυρίζει! Κάποιοι φωνάζουν το όνομά μου και σηκώνονται κουνώντας πέρα δώθε τα χέρια τους.

Τρία δευτερόλεπτα ακόμα. Βλέπω ένα άνοιγμα προς το καλάθι ανάμεσα από τους συμπαίκτες μου και τους αντιπάλους μας. Είμαι ο χειρότερος σουτέρ της ομάδας με διαφορά.

Δύο δευτερόλεπτα! Ο χρόνος τελειώνει. Μα τους σούπερ κακούς όλου του κόσμου, **η νίκη εξαρτάται από μένα!**

Βάζω το ένα μου πόδι στη ρακέτα, κάνω ένα βήμα προς το καλάθι, μετά άλλο ένα και πηδάω. Η μπάλα γλιστράει από τα χέρια μου κι όταν αρχίζει να πετάει…

Το χέρι ενός αντιπάλου μας πηγαίνει πάνω από την μπάλα και με χτυπάει κατακούτελα. Το σφύριγμα του διαιτητή είναι διαπεραστικό.

«Νούμερο 12, προσωπικό φάουλ!» φωνάζει ο διαιτητής, δείχνοντας τη γραμμή των ελεύθερων βολών.

Στέκομαι στη γραμμή των ελεύθερων βολών. Πρέπει να πετύχω και τις δύο βολές γιατί δεν πρόκειται να αντέξουμε στην παράταση.

Ο Νικ έρχεται πίσω μου. Σίγουρα θα μου πει ότι αν του είχα δώσει πάσα, θα είχε βάλει καλάθι και θα είχαμε νικήσει. Είναι μεγάλη ψωνάρα…

«Τζόελ, θυμάσαι που σου ζήτησα πριν να μου δώσεις την μπάλα;» μου λέει στο αφτί, κοιτάζοντας τις κάμερες που μεταδίδουν τον αγώνα σε όλο τον κόσμο. «Ε, δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που δεν το έκανες».

«Πφ, σπουδαία βοήθεια είσαι…» του λέω γυρνώντας το κεφάλι.

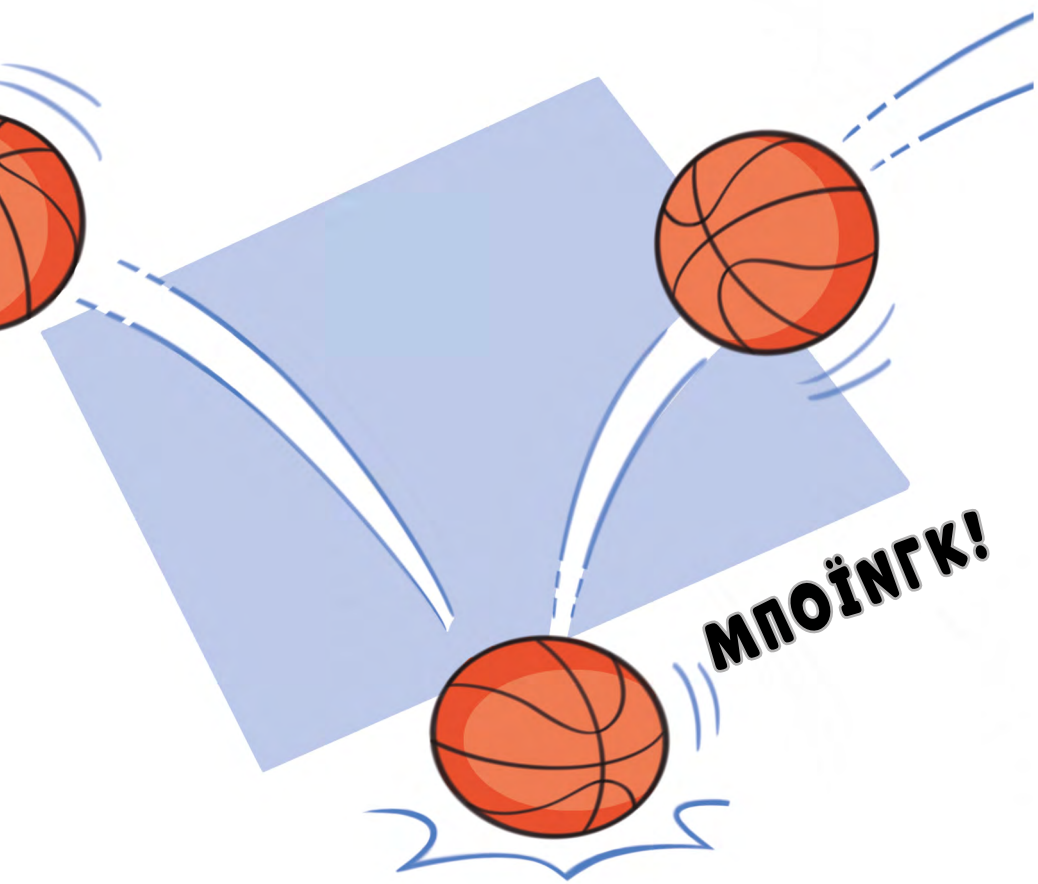
Ο διαιτητής μου δίνει την μπάλα και δείχνει ψηλά. Για μια στιγμή, το κοινό μοιάζει να έχει σωπάσει και το

μόνο που μπορώ να ακούσω είναι την καρδιά μου να χτυπάει σαν ελέφαντας που παίζει τύμπανα.

«Να θυμάσαι, είμαστε ομάδα!» φωνάζει η μυστηριώδης παίκτριά μας, η Μάλορι, από τον πάγκο. «Να θυμάσαι, είσαι ο σκορπιός!»

Άντε πάλι… **είμαι στ' αλήθεια ο σκορπιός;**

Το μυαλό μου πάει πίσω, τότε που ξεκίνησαν όλα…

2

Λίγες μέρες προτού βρεθώ στη γραμμή των ελεύθερων βολών με τα γόνατά μου να τρέμουν σαν μαράκες, οι Σούπερ Μπασκέτες επιστρέφαμε από μια παραθαλάσσια πόλη, όπου είχαμε κερδίσει το τουρνουά Το Πρωτάθλημα των Πρωταθλητών, νικώντας τα Χρυσά Παιδιά.

Μας είπαν τότε ότι ο αγώνας αυτός ήταν στην πραγματικότητα μια δοκιμασία για να δουν αν είμαστε αρκετά καλοί για να παίξουμε εναντίον της καλύτερης παιδικής ομάδας μπάσκετ στον κόσμο: **τους Χάλκινους Σαμουράι**.

Έτσι, την πρώτη μέρα που επιστρέψαμε, συναντηθήκαμε μετά το μάθημα έξω από την πόρτα των αποδυτηρίων, δίπλα στο γήπεδο μπάσκετ που μας παραχωρεί το σχολείο. Εκεί περιμένουμε πάντα τον προπονητή μας για να μπορέσουμε να μπούμε και να αλλάξουμε.

Σε περίπτωση που δεν μας ξέρετε ακόμα, οι Σούπερ Μπασκέτες είναι…

ΝΙΚ
Θα φιλούσε τον εαυτό του αν μπορούσε.
10
ΠΑΤΡΙΚ
Ανταγωνιστικός επί χίλια και λίγα λέω.
12
ΣΑΝΤΙ
Λατρεύει το καράτε και κανένας δεν τολμά να την ενοχλήσει.
8
ΣΑΜ
Το μόνο που μπορώ να πω... τολμά να ενοχλεί τη Σάντι.
4

ΜΑΛΟΡΙ

Μερικές φορές μπορεί να δει το μέλλον.

13

ΛΟΡΑ

Νοιάζεται για όλους πάρα πολύ.

11

ΜΠΕΡΜΟΥΝΤΕΣ

Τρελαίνεται για φρούτα και λαχανικά.

5

ΤΖΟΕΛ

Ήθελα να γίνω υπερήρωας, αλλά τώρα παίζω μπάσκετ.

7

ΚΟΟΥΤΣ

ΕΒΑΝΣ

Ο μπαμπάς της Σάντι. Έχει ναρκοληψία και είναι εθισμένος στον καφέ.

Έχουμε προπόνηση με τον κόουτς Έβανς, που είναι επίσης ο δάσκαλός μας στη Γυμναστική, αν δεν το ξέρετε. Έρχεται αμέσως.

Είναι ψηλός σαν ντουλάπα, μυώδης σαν αρκούδα, και τα μάτια του είναι μεγαλύτερα κι από τηγανητά αβγά. Ο κόσμος λέει ότι ο μπαμπούλας τσεκάρει να δει αν ο κόουτς κρύβεται κάτω από το κρεβάτι του προτού πέσει για ύπνο. Και πιστέψτε με, είναι φοβερός προπονητής!

«Σούπερ Μπασκέτες!» φωνάζει τόσο δυνατά που οι κοντινότερες λάμπες του δρόμου λυγίζουν. «Θα πρέπει να έχουμε τα μάτια μας ορθάνοιχτα, αν θέλουμε να μη ρεζιλευτούμε στον επόμενο αγώνα!»

«Φίλε, μου έδωσε μεγάλη ΤΡΟΜΑΡΑ! Τόσο μακριά είμαστε για να βάζει τέτοια ΦΩΝΑΡΑ;» μουρμουρίζει ο Μπερμούντες, χαϊδεύοντας μια πλεξούδα σκόρδο που φοράει γύρω από τον λαιμό του σαν φουλάρι.

Ο κύριος Έβανς σηκώνει το βλέμμα του προς τα βουνά πέρα από το σχολείο. Στο ψηλότερο σημείο, εκεί όπου μαζεύονται τα σύννεφα όταν ο καιρός είναι μουντός, λάμπει η οικογενειακή έπαυλη των Γιάρι Σούγκι. Όπως είπα προηγουμένως, αυτοί είναι οι οργανωτές του επόμενου τουρνουά που θα παίξουμε.

Αυτή η οικογένεια είναι πάνω από χιλίων ετών.
Κατάγονται από τους αρχαίους σαμουράι, όπως οι πρόγονοι της μητέρας μου.
Οι Γιάρι Σούγκι, ΕΝΝΟΕΙΣ; Σε αυτή την πόλη είναι πολύ ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ.

«Είναι μεγιστάνες μιας αυτοκρατορίας πολλών εκατομμυρίων δολαρίων που τη δημιούργησαν πουλώντας αχηβάδες σε φτωχές χώρες», μας πληροφορεί η Λόρα. «Είμαι σίγουρη ότι πρόκειται για πολύ καλούς ανθρώπους και καθόλου εγωιστές».

Πολύ λίγοι άνθρωποι τους έχουν δει **ποτέ**. Είναι τόσο πλούσιοι που δεν χρειάζεται να βγαίνουν από το κτήμα τους· αν χρειαστούν κάτι, αυτό το κάτι πάει στην έπαυλή τους.

Τέλος πάντων, αν προσέχατε στον αγώνα μας ενάντια στα Χρυσά Παιδιά που γνωρίσατε στο *Μυστήριο Ντέρμπι*, θα θυμάστε ότι είδα από μακριά τον αρχηγό της οικογένειας στις κερκίδες.

«Και γιατί οργανώνουν ένα τουρνουά;» ρωτάει ο Πάτρικ κοιτάζοντας κάτι που μοιάζει να πηδάει γύρω από το κεφάλι του Νικ. Μήπως είναι ψείρες;

Α! Δεν σας είπα. Ο Πάτρικ έχει μυωπία, κι έτσι πήρε πρόσφατα κάτι νέα σούπερ ανθεκτικά γυαλιά και τώρα μπορεί να βλέπει τόσο καθαρά το σύμπαν που… **τα πάντα τού αποσπούν την προσοχή!**

Όσο ο κόουτς Έβανς βάζει μια μπατονέτα στα αφτιά του προσπαθώντας να μην κοιμηθεί, απαντάει ψυχρά στον Πάτρικ.

«Οργανώνουν ένα τουρνουά γιατί, όπως ξέρετε, ο αρχηγός της οικογένειας –που είναι πολύ ηλικιωμένος– θα δώσει τη θέση του στην εταιρεία στον εγγονό του και θέλουν να γιορτάσουν την αλλαγή με στιλ».

Μάλιστα! Αυτός ο αρχηγός είναι ο τύπος που είδα στις κερκίδες. Δεν αναφέρω τίποτα στους υπόλοιπους.

«Ο κόσμος πιστεύει ότι έχει φαντάσματα στους διαδρόμους στο δικό τους ΣΠΙΤΙ. Εγώ θα έτρεχα για χιλιόμετρα αν έβλεπα ακόμα και ΠΟΝΤΙΚΙ», λέει ο Μπερμούντες, κάνοντας ζογκλερικά με τους κεφτέδες που του έμειναν από το κολατσιό του.

«Θα το μάθουμε σύντομα», λέει ο προπονητής καθώς λυγίζει μια μπατονέτα με τα δάχτυλά του, «γιατί θα παίξουμε εκεί την Κυριακή. Μας έχουν καλέσει, επίσης, για βραδινό στην έπαυλη το Σάββατο, οπότε θα περάσουμε όλο το Σαββατοκύριακο εκεί».

Έχουμε μείνει ακίνητοι να χαζεύουμε τη μεγαλοπρεπή έπαυλη. Οι μόνοι που μπορούν να μπουν εκεί μέσα είναι βασιλιάδες, πρέσβεις, αρχηγοί κρατών και… εμείς;

«Με την καμία!» Η Λόρα πηδάει πάνω κάτω από ενθουσιασμό.

Ο Σαμ αρχίζει ξαφνικά να κάνει τούμπες σαν βατράχι και πέφτει πάνω στη Σάντι, που μοιάζει να θέλει να του βγάλει τα μαλλιά τρίχα τρίχα.

Η Μάλορι σουφρώνει τα χείλη. Είτε έχει κάποιο προαίσθημα είτε μπορεί να μυρίσει το σκόρδο στην αναπνοή του Μπερμούντες, ο οποίος μόλις έριξε τους κεφτέδες.

«Είναι το πεπρωμένο μου σίγουρα». Ο Νικ στρώνει τη φράντζα του με τρομερή προσοχή. «Μόλις με δουν να παίζω, θα θέλουν να με πάρουν στην ομάδα τους».

Οπότε… θα παίξουμε σε μια έπαυλη που μοιάζει με στρατιωτικό αρχηγείο κάποιου **σούπερ κακού**. Ένα ψυχρό αεράκι φυσάει γύρω μας, σηκώνοντας σκόνη και ξερά φύλλα.

